

Sygn. akt VIII C 2903/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, VIII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Maja Sawicz

Protokolant Roksana Baran

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 stycznia 2017 roku w W.

sprawy z powództwa Gminy W.

przeciwko T. R. (1), M. R.

o zapłatę 6 502,08 zł

I. oddala powództwo w całości;

II. zasądza od strony powodowej Gminy W. na rzecz każdego z pozwanych T. R. (1) i M. R. koszty procesu w kwotach po 1 217 zł.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 sierpnia 2016 roku strona powodowa Gmina W. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych: T. R. (1) i M. R. kwoty 6 502, 08 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 4617, 54 zł od dnia 1 września 2014 roku do dnia zapłaty i od kwoty 1884, 54 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Strona powodowa wniosła także o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podniosła, że strony łączy umowa najmu mieszkania przy ul. (...) w W.. Sporne mieszkanie wraz z głównym najemcą T. R. (2) zajmowała jego córka M. R.. Wbrew obowiązkowi wynikającemu z umowy pozwani nie uiszczali czynszu i opłat związanych z mieszkaniem stąd Zarządca budynku wezwał ich do zapłaty zadłużenia, ale bezskutecznie. Strona powodowa podniosła, że roszczenie objęte pozwem obejmuje okres od 1 października 2008 roku do 31 maja 2013 roku wraz z ustawowymi odsetkami wyliczonymi na dzień 31 sierpnia 2014 roku.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu Wydział VIII Cywilny uznając za zasadne roszczenie dochodzone pozwem - w oparciu o dołączone dokumenty wydał w dniu 5 września 2016 roku w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty uwzględniając w całości roszczenie strony powodowej (sygn. akt VIII Nc 3638/16 k- 16).

Pozwani reprezentowani przez adwokatów zaskarżyli nakaz zapłaty w całości (k-22 i n. oraz 29 i n.) podnosząc zarzut przedawnienia. Ponadto pozwana zarzuciła, że mimo, iż pozwany jest jej ojcem nie mieszkała z nim, ale z matką, a od 2006 roku przeniosła się do W.. Pozwana podała, że mieszka we W. i częściowo – z matką przy ul. (...) w W. i zarzuciła, że samego faktu zameldowania pozwanej u ojca nie można wywodzić wniosku, że pozwana z nim mieszkała, a tego faktu – zdaniem pozwanej – Gmina W. nie wykazała.

W wyniku postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strona powodowa w dniu 31 maja 2005 roku zawarła z pozwanym T. R. (1) umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego w W. przy ul. (...) w W.. W treści umowy najmu pozwany zobowiązał się płacić czynsz z góry do 10-ego

dnia miesiąca oraz inne opłaty związane z korzystaniem z lokalu – co miesiąc z dołu do 10-ego dnia miesiąca (§§ 6 i 8). Pozwany posiada córkę M. R.

dowód : umowa najmu z dnia 31.05.2005 r. k-4,5;

Pozwany T. R. (1) w latach 2007 -2011 nie uiszczał na bieżąco i w pełnym wymiarze opłat za zajmowany lokal, a od 2012 roku zaprzestał ponosić jakichkolwiek opłat związanych z zajmowanym mieszkaniem. Stąd zadłużenie z tytułu zajmowanego lokalu za poszczególne lata kształtowało się w następujących wysokościach:

za 2007 rok – zadłużenie wynosiło 128, 94 zł;

za 2008 rok - zadłużenie wynosiło 4, 50 zł;

za 2009 rok – zadłużenie wynosiło 540, 72 zł;

za 2010 roku - zadłużenie wynosiło 605, 45 zł;

za 2011 rok – zadłużenie wynosiło 892, 30 zł;

za 2012 rok – zadłużenie wynosiło 1713, 36 zł;

za 2013 rok do maja 2013 roku – zadłużenie wynosiło 754, 26 zł.

dowód: zestawienia: należności i wpłat za okres 2007-2013 k-7-11 oraz not korygujących k- 12.

Strona powodowa wezwała pozwanych pismem z dnia 4 maja 2009 roku do zapłaty zadłużenia w kwocie 585, 88 zł tytułem należności głównej oraz w kwocie 10, 91 zł tytułem skapitalizowanych odsetek, ale bezskutecznie.

dowód : wezwanie do zapłaty z dnia 04.05.2009 r. k-6.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo jest niezasadne,

Przepis art. 659 § 1 kc stanowi, że przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie. Odpowiedzialność tych osób ogranicza się do wysokości czynszu i innych opłat należnych za okres ich stałego zamieszkiwania (art. 688¹ kc). Małżonkowie są najemcami lokalu bez względu na istniejące między nimi stosunki majątkowe, jeżeli nawiązanie stosunku najmu lokalu mającego służyć zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych założonej przez nich rodziny nastąpiło w czasie trwania małżeństwa. Jeżeli między małżonkami istnieje rozdzielność majątkowa albo rozdzielność majątkowa z wyrównaniem dorobków do wspólności najmu stosuje się odpowiednio przepisy o wspólności ustawowej (art. 680¹ § 1) .

Wymagalność zapłaty poszczególnych należności z tytułu umowy najmu powstaje co miesiąc, gdyż opłaty te płatne są w terminach miesięcznych, co skutkuje, ich przedawnieniem z upływem trzech lat od daty wymagalności (art. 120 § 1 kc). W myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego skutek przedawnienia dotyczy także odsetek za opóźnienie (uchwała SN z dnia 10.11.1995 III CZP 156/95 OSNCP 3/96). Przy czym ustanowiony w art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe stosuje się do roszczeń o odsetki za opóźnienie także wtedy, gdy roszczenie główne ulega przedawnieniu w innym terminie Roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się jednak najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego.

W myśl zaś zasady wyrażonej w art. 117 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, co oznacza, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie,

może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (§ 2). Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 kc). Bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt. 2 kc). Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia nie wymaga żadnej formy. Jak każde oświadczenie woli (art. 60 k.c.) zrzeczenie się zarzutu przedawnienia może nastąpić w sposób wyraźny lub dorozumiany.

Jednak w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego uznanie, które nastąpiło po przedawnieniu roszczenia, nie może przerwać biegu terminu przedawnienia. Jest bowiem oczywiste, że przerwanie biegu przedawnienia przez uznanie roszczenia może dotyczyć wyłącznie roszczenia nieprzedawnionego. Zatem uznanie, które nastąpiło po przedawnieniu roszczenia, nie może przerwać biegu terminu przedawnienia. Możliwe jest natomiast, że uznanie przedawnionego roszczenia może zawierać także zrzeczenie się zarzutu przedawnienia, jeżeli z treści oświadczenia lub okoliczności, w których zostało złożone, wynika taka wola dłużnika (wyrok z dnia 05.06. 2002 r. w sprawie IV CKN 1013/00). Dopiero na skutek zrzeczenia się zarzutu przedawnienia zobowiązanie naturalne staje się ponownie zobowiązaniem pełnym. Wynikające z niego roszczenie odzyskuje przymiot zaskarżalności. Nowy termin przedawnienia zaczyna biec od chwili zrzeczenia się zarzutu przedawnienia (wyrok z dnia 12.10.2006 roku w sprawie I CSK 119/06). Dłużnik jednak musi przejawiać wiedzę i wolę w tym zakresie. Nie można przyjąć jego woli jako domniemanej.

Niewątpliwym jest, że dochodzone przez stronę powodową roszczenie ma charakter okresowy i podlega przedawnieniu z upływem lat trzech. Strona powodowa nie wykazała, aby pozwany dokonując wpłat wykazał wolę uznania długu. Ponadto strona powodowa sama zaniechała prawidłowego zarachowania poszczególnych wpłat na poczet najbardziej wymagalnego długu (por. art. 451 kc). Stąd trudno przyjąć, aby pozwani zrekli się w jakikolwiek sposób nawet dorozumiany zarzutu przedawnienia. Zatem należy przyjąć, że roszczenie za okres 2008 do maja 2013 roku uległo przedawnieniu i dlatego Sąd oddalił je jako niezasadne na podstawie art. 118 kc i art. 481 kc.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości na podstawie art. 659 kc.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na podstawie art. 98 § 3 kpc, przyjmując, że pozwani byli reprezentowani przez osobnych pełnomocników i oddzielnie ponieśli koszty związane z ich reprezentacją.